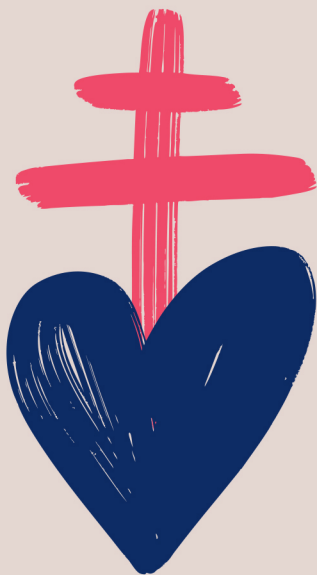

Vzal sis slovenku

Alexandra Deus

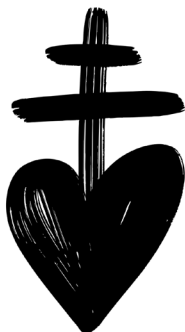
Jedno manželství, dvě řeči, tisíc nedorozumění.

Vzal
si
Slovenku

Vzal si slovenku

Alexandra Deus

Jedno manželství, dvě řeči, tisíc nedorozumění.

VZAL SIS SLOVENKU

Copyright © Alexandra Deus

České vydání © Bourdon, 2025

Obálka © Alexandra Deus

ISBN: 978-80-7611-331-2

Češi a Slováci jsou
si prý podobní.
Akorát že vůbec ne!

V měřítku všech sto devadesáti pěti národů světa jsou Češi a Slováci údajně stejní. Akorát že vůbec. A pokud je pravda, že muži pocházejí z Marsu a ženy z Venuše, tak slovenské ženy a čeští muži stojí přímo na opačných pólech galaktického spektra. Já, rodačka z Martina v Turčianské kotlině, o tom musím, vzhledem k deseti letům šťastného manželství s čisto-krevným Pražákem, rozhodně něco vědět...

Jak to
všechno
začalo

Zmařený sen o princí

Východní Němec a selská truhla

Rok 2011. V té době mi bylo dvacet devět let a měla jsem za sebou svůj první rok v korporátu na pozici *art direktora* v pražské pobočce nadnárodní reklamní agentury. Po personálních změnách o několik platových tříd výš se v našem podnětném a kreativním *oupen spejsu* objevil nový člověk. Tehdy jsem ještě netušila, že do mého světa vstupuje Michal, můj budoucí manžel.

Poprvé jsme si podali ruce při něčem, čemu se říkalo *medvědí kolečko*. Každý do korporátu nově příchozí chudák musel obejít všechny stoly, osobně se představit všem členům týmu a potřást jim rukou. Jako cvičený medvěd. Protože kdyby se představil hromadně na *status mítinku*, nebylo by to dostatečně vřelé a osobní, což jsou ctnosti, na kterých si korporát obzvláště zakládá. Hned jak jsem svého budoucího manžela poprvé uviděla, myslela jsem si, že je *gej*. Ještě nikdy jsem neviděla nikoho tak teatrálně gestikulovat. Jako by u něj probíhaly dvě různé komunikace najednou. Nejenže nepřetržitě mluvil, k tomu ještě neustále máchal rukama a různě se kýval. Nepřestával mě udivovat ani jeho šatník, poznamenaný dlouhým působením ve vysokých manažerských pozicích. Vždy, když míjel můj stůl, těšila jsem se, co si pro mě jeho náhodný generátor nudných outfitů na dnešek připravil. Moje oblíbená byla odvážná kombinace tmavomodrého trička s límečkem, vínového svetru, tmavomodrých džín a barevných tenisek, které křičely do světa: *jsem kreativní, i když pracuji v Excelu*. Tricet šest let, rozvedený, bez vlasů, dvacet kilo nadváhy a dítě ve střídavé péči. Můj splněný dívčí sen měl očividně trochu jinou konfiguraci, než

jsem si původně navolila. Jednou v noci mi od něj přišla na Facebook žádost o přátelství. Nevěřícně zírám do pruhu světla, kterým displej telefonu přetál mou pronajatou podkrovní ložnici. Překvapeně odkliknu *přidat mezi přátele* a hned nato mi přichází jediná věta: „Můj Facebook je striktně o jídle.“ „A preto mi píšeš o pol jednej ráno?“ ptám se nahlas do tmy. Každopádně to bylo vše, co jsme si ten měsíc napsali. V práci jsme se stále nějak evidovali, vtípky u kávovaru, dobírání si mých trendy podkolenek, které jsem tehdy nosila, občas jsme spolu pod rouškou účasti ostatních kolegů zašli na oběd. Události ale nabraly spád až tehdy, když mi v taxíku po agenturním večírku při pokusu o první polibek málem vyrazil zuby. Jemná motorika po láhvi firemní Metaxy, zdá se, utrpěla značnou újmu. Kdybychom věděli, že právě začíná ten nejkrásnější a nejdůležitější vztah našeho života, jistě bychom danou chvíli pojali noblesněji. Ten náraz do zubů je totiž to poslední, co si z onoho večera pamatuji.

Princezny snídají fernet

Jednoho krásného rána na samém začátku vztahu se můj budoucí muž rozhodl ohromit mě svými kulinářskými schopnostmi. „Udělám nám snídani,“ prohlásil sebevědomě. Z kuchyně slyším, jak otevírá dveře impozantní, dva metry vysoké lednice. Chvilé ticha. Lednici zavře, otevírá mrazák. Zavírá mrazák a pro změnu slyším, jak prohledává tisíc čtyři sta poliček, skříněk a šuplíků mé exkluzivní pronajaté kuchyně s ostrůvkem. Vrací se do ložnice se znepokojeným výrazem. „Můžeš mi to, prosím tě, vysvětlit?“ začne opatrně. „Ty jsi nějaký psychopat? Nebo tě jenom vykradli?“ Jeho šokovaný výraz mě pobavil. „Ja nevarím,“ odpovídám, jako by to nebylo zřejmé z toho, co viděl. „A máš nějakou poruchu příjmu potravy?“ „Nemám, len tú potravu príjmam vonku, nie doma.“ „V lednici máš Fernet Citrus a hořčici a v šuplíku na přílbory

je poloprázdný pytlík slaných tyčinek,“ konstatuje tak, že to zní jako otázka. „Fernet si dávám ráno, před cestou do práce, protože mám nízký tlak,“ vysvětlují první položku ze seznamu ve vzduchu visících výčítek. „Soletky si namáčám do fľašky s horčicou, miesto večere.“ Můj budoucí muž, jehož identita je celoživotně úzce spjatá s jídlem, vařením a čímkoli s tím souvisejícím, hnusem sraští tvář. „Obleč se, jdeme na snídani,“ snaží se alternativně vyřešit úplnou absenci potravy v mé bytové jednotce. Zatímco se češu, slyším z obýváku: „Ty vole, princezna, fernet k snídani.“ Že u nás doma od začátku vaří výhradně muž, to už jste asi pochopili.

Během nóbl snídaně s výhledem na Vltavu mu mezi míchanými vejci a čokoládovou koblíhou oznamuji, že si ho interně přezdívám *východní Němec*, načež se dozvídám, že on mi v duchu říká *selská truhla*. Tázavě zvedám jedno obočí, protože netuším, co je to za sofistikovanou invektivu. „No, že jsi zmaľovaná jak selská truhla.“ Přestávám žvýkat. „Prosím?“ „No tohleto,“ natáhne ruku a intenzivně mi máchá ukazovákem před očima. „Evidentne nevieš nič o tieňovaní pohyblivého viečka,“ bráním se jeho neznalosti v oblasti aktuálních trendů očního líčení. Že jsme z diametrálně odlišných estetických světů, jsem si už všimla, a to jsem ještě nebyla u svého prince doma.

Velké auto

Mám ráda velká auta (SUV, ne kamiony), jakkoli zlatokopec ky to může znít. Myslím, že to má co do činění s mou docela malou fyzickou prezencí na této planetě. Je to asi podvědomá potřeba obalit se do velké hromady plechu nebo co.

Odcházíme z práce a míříme k rozhraní Vršovic a Vinohrad, kde má muž mých snů byt. Zdá se, že uvařit večeri z ingrediencí, které mám doma já, je příliš velká výzva i pro takového gastronauta, jakým je Michal. Cestou k parkovišti se

můj budoucí muž s vtipem jemu vlastním rozhodne zabrnkat na strunu mých automobilových preferencí. „Mám velké auto,“ začne tajemně, „potřebuju, aby se do něj v zimě vecpaly i lyže.“ Fakt, že dle nejnovějších bezpečnostních studií Euro NCAP se lyže nemají převážet v autě, ale ve střešním boxu, jinak hrozí, že se vám při nehodě zabodnou do zad a propíchnou orgány, prozatím nezmíním. Ale informace o velkém autě mě zaujala. O to víc, že já sama tehdy tehdy byla majitelkou tak akorát permanentky do MHD.

Přicházíme na parkoviště obklopené exekutivními limuzínami zaměstnanců z okolních prosklených králíkáren, když vidím auto, které odemká můj budoucí muž. MPV! Plechová krabice. Něco mezi instalatérským pick-upem a malou dodávkou, kterou jezdí Rohlík. A samozřejmě v nejbezpečnější barvě vůbec – praktická šedá metalíza. „Volkswagen, ověřená německá kvalita,“ Michal dál vehementně rozbíjí mozaiku představ o mém vysněném partnerovi. A aby toho nebylo málo, všimnu si dětské sedačky na zadním sedadle. Nesnáším děti. Začíná to výborně!

Romantický bordelář

„Jako doma,“ prohlásí, když vstoupíme do bytu. „Tohle je obývací,“ začíná v první místnosti prohlídku svého světa. Na jedné straně je standardní vybavení jako jídelní stůl a pohovka. Naproti, podél celé stěny, stojí obrovská, asi půldruhého metru vysoká hromada knih uspořádaných do komínků. Vše spočívá na černých, sto dvaceti litrových pytlích na odpady. Vedle knižních stohů se v květináči velikosti městského mobiliáře tyčí polomrtvý strom.

Přemýšlím, jestli je to nějaká umělecká instalace na téma vymírání knih nebo koloběhu papíru. Nerada bych před Michalem vypadala jako kulturní barbar, který nepochopil hlubokou ideu tohoto díla. „Tady bude knihovna,“ vytrhne mě

ze zbytečně hlubokých úvah Michal, „ještě jsem ji nestihl objednat.“

Pokračujeme v prohlídce a vstupujeme do místnosti, jejíž jedna polovina slouží jako ložnice a ta druhá jako depo DHL. Jinak si totiž tu hromadu kartonových krabic neumím vysvětlit. Přes celé obrovské okno je natažené červené prostěradlo, skrz které zvenčí prosakuje slabé světlo. V krajinách třetího světa by to určitě působilo jako efektivní, nízkorozpočtové řešení, jak útulně zařídit bordel. V širším centru Prahy mě ale tento prvek interiérového designu trochu zaskočil.

„A ty sa pýtaš mňa, či nie som psychopat?“ nespouštím oči z plachty připoutané k okennímu rámu.

„To tady mám, aby sem neviděli odnaproti,“ argumentuje můj princ.

„A neskúšal si závesy?“ nevycházím z údivu.

„Ještě nemám garnýže.“ Přikývuji a rozhlížím se po holých stěnách a bludišti z krabic.

„Ako dlho že tu bývaš?“ nevybavuji si totiž, že by zmiňoval nedávné stěhování.

„Dva roky.“

To je dlouhých sedm set třicet dní! Sedm set třicet dní se dívá na knihy vyskládané na igelitu a pokaždé, když něco hledá, musí prohrabat dvanáct kartonových krabic.

„A prečo si sa ešte nevybalil?“ ptám se opatrně, protože šance, že by mohl být psychicky narušený sériový vrah, v posledních minutách prudce stoupla. „Nějak jsem zatím neměl důvod,“ hlesne. Upřeně na něj zírám, protože tato vágní odpověď mě nijak neuklidnila. „Je to byt, ne domov,“ dodá potichu.

„A prečo si z neho neurobíš domov?“

„Já si neumím udělat domov sám, chci ho budovat s někým.“ Tak on není vrah, on je romantický bordelář! O čtvrt roku později jsem opustila svůj krásný, designově vyladěný podnájem a přestěhovala se k Michalovi, abychom z toho skladiště zkusili vybudovat domov.

Návraty na scénu

Krátce poté přišla naše první hádka. Důvod si výjimečně nepamatuji. Co si ale pamatuji velmi dobře, je moment, kdy jsem pochopila, co to znamená mít doma absolventa DAMU.

Už už jsem si myslela, že po intenzivní fázi výměny argumentů se oba odebereme k tichému rozjímání, následovanému emočně nevyhrocenou závěrečnou řečí a smírem. Michal ale zahájil fázi návratů na scénu. Jako oponu využil dveře od ložnice, kterými při odchodu pokaždé teatrálně prásknul. Za doprovodu gradující gestikulace a rétorického veledíla o jedné větě v deseti různých slovosledech se takto na scénu vrátil zhruba patnáctkrát. Mé pokusy o vnitřní kontemplaci vnímal jako nezáměr o jeho představení, načež ještě zintenzivnil svou už tak bohatou paletu výrazových prostředků.

Trvalo mi pár let, než jsem pochopila, že když žiju s člověkem, který se do všeho vkládá na sto dvacet procent, zúčastněně se mnou prožívá všechna zákoutí života, radosti, primitivní vtipy, blbé dny, špatné nálady i výbuchy hněvu, musím přijmout i širokou škálu emocí, které se nedají na povel vypnout, když se mi to zrovna nehodí. Nemohu tedy očekávat, že když mě brání před celým světem jako lev, bude náš vzájemný konflikt řešit pokojným vyšíváním vánočního ubrusu.

Dnes už nad tím ani nemrknu okem, ale ten první výstup byl – pro mě jako neznalého diváka – celkem intenzivní představení. Mimochodem, na praskliny kolem dveří doporučuji Pattex Acryl za 79 Kč.

Horoskop a České dráhy

Vynucená večeře

Byl začátek prosince 2012.

„Do konce roku potkáte toho pravého,“ předcítám nahlas svůj horoskop v ženském časopise. Michal se napřímí jako surikata.

„Hm, tak to asi v tom vlaku na trase Praha–Vrútky, keď pocestujem domov na Vianoce,“ dodám pobaveně. (První Vánoce jsme netrávili spolu, protože jsem svoji účast doma slíbila už rok dopředu.)

O týden později jsem měla naplánovanou *túr de vánoční nákupy* se svojí sestrou. Venku mrzlo a sněžilo, takže jsem si oblékla hrubou flísovou mikinu, která má už bohužel žmolky velikosti jasmínové rýže. Pod kabátem to ale nikdo neuvidí (pokud se mi tedy nic nestane a nebude mě muset odvézt sanitka, samozřejmě, to by byli službukonající záchranáři přímo vystavení mé žmolkaté ostudě). Protože jsem si hodlala narázit čepici, nijak zvlášť jsem se nevěnovala ani úpravě vlasů. Michal se mi vnutil s odvozem do města, což jsem s ohledem na počasí s vděkem přijala.

„Nepůjdeme dnes na večeři?“ zeptal se v autě, jakmile jsme vyrazili. „Dnes? To sa mi nehodí, mám mastné vlasy, celý deň sa budem trajdať po nákupoch, prídem unavená domov, ešte musím zabaliť darčeky a o dva dni cestujem na Slovensko.“ Výčtem mých trápení jsem považovala tuto debatu za ukončenou. „A kdyby sis dala suchý šampon?“ zkusil Michal uplatnit své nově nabyté kosmetické poznatky v oblasti vlasového stylingu. „Už som si dávala suchý šampón ráno, celý deň budem mať na hlave čiapku, v žiadnom prípade tak nepôjdem

na večeru. Nemôžeme sa niekde stavať pre *tejkevej*?“ Stojíme na červenu. Michal má ruce na volantu a nehtem ukazováčku si nervózně ryje do bříška na palci. „Když já bych chtěl jít na večer-ři ještě předtím, než odjedeš.“ Mám na seznamu tisíc věcí, které potřebuju do odjezdu stihnout. Neplánovaná večere se mi teď vážně nehodí. Začínám být podrážděná jako vždy, když dochází ke změně plánů, které jsem si už pečlivě zanesla do kalendáře. „Pôjdeme po Vianociach, keď sa vrátim,“ navrhnu diplomaticky. Michal mlčky řídí a kouše si ret. „A co kdyby sis po návratu domů umyla vlasy a vyrazili bychom později?“ nevzdává se. „Kriste pane, prečo je to pre teba tak strašne dôležité? Jedna večera hore dole, zabijem tým celý večer a zajtra budem fretkovať, aby som to vôbec stihla pobaliť.“ Jsem prostě odhodlaná hájit svůj hustě popsaný seznam akutních povinností. Zbytek cesty mlčí a já periferně vnímám, že je smutný. Blížíme se k cíli a nechci, aby po mně v autě zůstala pachuť předchozí konverzace. Kromě toho vnímám, že to, co tu řešíme, je banální problém prvního světa a nechci být za pindu. „Tak dobře,“ rezignuji nakonec. „Prídem domov, dám sa dokopy a môžeme ísť.“ Rozsvítily se mu oči. Loučíme se, vystupuji z auta a vrhám se do předvánočního nákupního pekla.

V Sephoře mi v kabelce pípla esemeska, ale mám plné ruce a tlačí se na mě zástup po parfémoch hladových dam. Je mi šílené horko, ale nehodlám si sundat čepici ani rozepnout kabát. Adventní pohoda, jak má být. Po tom, co nás dav vyplivl zpět do hlavního koridoru a unášel směrem k Háemku, jsem na nepřečtenou SMS úplně zapomněla.

Kolem šesté jsem unavená a ověšená taškami dorazila domů. Otevírám vchodové dveře. V předsíni stojí Michal a zkoumavě na mě hledí. „Áno?“ snažím se zjistit, o co jde. „Přečetla sis tu esemesku?“ „Nie, neprečítala,“ nechci být protivná hned po příchodu, ale dnes se chová opravdu zvláště. Setřesu ze sebe tašky a igelitky všech možných rozměrů a ještě obutá lovím v kabelce telefon. Michal mi zjevně sám nepoví,

co v té esemesce je. Zmrzlou rukou mačkám kód a odemykám displej, na kterém svítí nepřijatá zpráva. Rozkliknu ji a otevře se fotka. Je to rukou psané pozvání na večeři. „Veď už som súhlasila, ráno v aute,“ nerozumím duplicitně romantickému gestu. Vyzouvám se, svlékám kabát, čepici, mikinu a směřuji do koupelny umýt si vlasy.

Je to ONO?

Po hodině a půl jdu nahlásit, že jsem připravená k odchodu. Michal sedí na posteli, hlavu v dlaních, oči zavřené. „Nad čím rozmyšláš?“ překvapí mě filozofická poloha, kterou zaujal. „Nad životem,“ odpovídá nečekaně komplexně.

Zamykáme byt a scházíme dolů po schodech. „Potřebuju ti něco říct,“ otočí se na mě najednou. „Vím, že nemáš ráda překvapení, ale tento večer bude s překvapením. Jen abys to věděla.“

„Aha, tak to som kludná. Je to dobré překvapenie?“ Snažím se určit, kde na stupnici od *chci se rozejít* po *vezmeš si mě* se zhruba nacházíme.

„Záleží,“ dostává se mi odpovědi s nulovou výpovědní hodnotou. Spouštím svůj myšlenkový randomizér: „Si *gej*?“ Já jsem to věděla!

„Co?“ zůstane zírat s otevřenými ústy, „jak tě to vůbec napadlo?“

„Chodíš s mojou sestrou?“

„Co?“

„Máš rakovinu?“

„Zbláznila ses? To jsou tři nejpravděpodobnější scénáře, které tě napadnou jako první, když řeknu, že mám pro tebe překvapení?“ Skrze skleněnou tabulku vchodových dveří vidím, že ve tmě před domem zastavila limuzína (a nemyslím tu dlouhou, trapnou, kterou se ve filmech hollywoodské provenience jezdí na maturák). Že by to bolo ONO? Že by mě

chtěl fakt požádat o ruku? Z toho by snad nebyl tak nervózní. Nebo ano? Jsme spolu půl roku – je to adekvátně dlouhá doba? Nebo si to celé namlouvám a chce mě jen slušně požádat, abych se odstěhovala?

Dvanáct minut zamlklé cesty do centra mi připadá jako věčnost. Ticho v autě přerušuje jen slabě puštěná symfonie a občasné vrzání kožených sedadel. Limuzína tiše přede úzkými uličkami židovské čtvrti, kočičí hlavy se lesknou ve světle lamp a vánočních světýlek. Venku mrzne, zato já mám úplně zpocené ruce. Jsem značně nervózní a nepomáhá ani vroucné přivítání, kterého se nám dostalo po vstupu do příjemně vytočené restaurace. Ambientní světlo a probublávající hudba mě uklidní alespoň natolik, že jsem schopná si objednat. Co když je to ONO? Stále mi běží hlavou. Taková chvíle nastane jednou, možná dvakrát za život. Jak se mám cítit? A chovat? Co mám říkat? Jaké jsou alternativy, kdyby to nebylo ONO? Že by mě sem vylákal kvůli rozchodu? To mu není podobné. Ale stejně mi v polovině mozku blikají červené kontrolky. Situace je nepřehledná a nevím, jestli se na svůj aktuální úsudek mohu plně spolehnout. Ať už je to cokoli, určitě počká na společenským územ předurčenou chvíli mezi hlavním jídlem a dezertem. Snažím se vychutnat si večeři, ale mou zvědavou nervozitu nedokáže zmírnit ani dokonale připravená chobotnice.

Ano!

A je to tady. Personál konečně odnesl použité sklo, stříbro a porcelán, oznámil nám, že nám před dezertem dopřeji pauzu, a diskrétně se vzdálil. Ráda bych vám tu zreplikovala celý ten dojemný proslov, který Michal toho večera měl. Ale jediné, co si kvůli nervům pamatuji, je moment, kdy sáhl do kapsy saka a vytáhl z ní tyrkysovou krabičku. Nevím, co za přísadu do svých výrobků Tiffany přidává, ale strašně se mi rozslzely oči. A spustily nudle. Něco mezi akutním záchvatem

senné rýmy a anafylaktickým šokem. „Vezmeš si mě?“ zatvářil se Michal výjimečně vážně. Z otevřené krabičky se na mě leskl diamantík a hučelo mi v uších, protože ten, kdo má v mé hlavě na starosti emoce a jejich distribuci, právě třískal do velkého měděného gongu. S výrazem ubulného prvňáčka odpovídám mému budoucímu manželovi unudlané „ano“.

Když jsem se vzpamatovala z prvotního šoku, začala znovu dýchat, utřela si oči a vysmrkala se, nálada se značně uvolnila. „Prečo právě dnes?“ zajímám se o detaily jeho strategie. Michal se zahanbeně usměje. „Já jsem se bál, že to nebudu já,“ vyleze z něj po chvíli ticha. Tázavě zvedám obočí. „No, ten horoskop,“ leze z něj jako z chlupaté deky. Vybuchnu smíchy. „Nesměj se, já s tebou chci strávit zbytek života, přece nevložíím náš osud do rukou Českých drah!“ V té chvíli jsem to ještě nevěděla, ale toho prosincového večera jsem učinila nejlepší rozhodnutí svého života.

Bude svatba. Snad...

Palacký a svatební oznámení

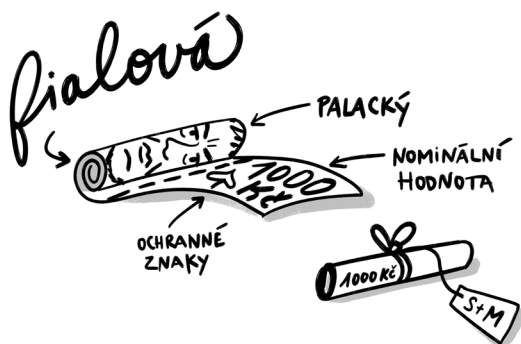
Následovalo logisticky i finančně náročné období – příprava svatby. Oba jsme systematictí s nutkavými tendencemi k podrobnému plánování v dlouhých časových horizontech, takže jsme si efektivně rozdělili jednotlivé úkoly dle profesních predispozic: Michal si vzal gastro, já design.

S ohledem na svou práci grafické designérky jsem neměla v úmyslu být kovářovou kobyloou. Naše svatební oznámení mělo být ozdobou všech domácností, kam bude zasláno. Slepťotisk, výseky, parciální lak, metalický papír, všechny ty krásné detaily, na kterých se klienti většinou snaží ušetřit. Ale já

ne! Vytvořila jsem prototyp a poprosila kolegu produkčního o nacenění. Bohužel v den, kdy tak učinil, jsem měla *houm ofs* a papír s cenovou nabídkou mi poslal domů po Michalovi.

„Ehm,“ začal Michal po příchodu domů. „Vyskytl se nám tady takový malý problém.“ Zvedám oči od počítače. Právě tvořím obsáhlý svatební manuál vycházející z designu oznámení. „Asi budeme muset k rozpočtu na svatbu přistupovat trochu racionálněji,“ opatrně obchází horkou svatební kaši. „Ktorú položku máš na mysli?“ ptám se a skroluji prozatím dvacetipětistránkovým manuálem. „Padesát tisíc za svatební oznámení?“ mává mi před obličejem papírem v euroobalu. „To rovnou můžeme každému poslat obálku s tisícikorunou!“ Uznávám, je to o čtyřicet pět tisíc víc, než jsem čekala. A fialovo-bílá bankovka by se vlastně hodila do barevného schématu naší svatby. Ale František Palacký přes celou přední stranu? To nebyl zrovna štramák...

Mé mlčení si Michal vyložil jako absenci názoru a vyplnil tak prostor tím svým: „Oznámení přece nemůže stát víc než slavnostní oběd pro celou rodinu!“ „Jasné, pretože teba zaujíma iba jedlo! Ale jedlo sa za chvíľu zje, zatiaľ čo oznámenia si ľudia nechajú na pamiatku!“ snažím se obhájit svůj původní velkolepý, finančně mírně předimenzovaný návrh. „Nikdo nemá oznámení za padesát tisíc! Nemohla bys to trochu zjednodušit?“ „Samozrejme, to už rovno môžeme mať nejaký predpripravený gýč zo svadobného salónu,“ dodám roztrpčeně. A vtom mě napadlo argumentační eso: „Toto je moja svadba, ty si už jednu mal!“ Oznámení nakonec prošlo poměrně radikálními změnami, ale výměnou za mou oběť mi Michal pomáhal vázat mašličky.

Můj a ten ošklivej

Dva měsíce před svatbou, v dubnu 2013, jsme spolu poprvé letěli do mého milovaného New Yorku. Kromě povinného okruhu atrakcí jsme měli v plánu pořídit si svatební prstýnky. A jelikož oba zbožňujeme velká romantická gesta, zamířili jsme rovnou k Tiffanymu na Páté *evenju*. Nevěřím, že se to fakt děje! Stojíme před vchodem a kolem nás hlučí New York. Černé limuzíny, žluté taxíky, houkání sanitky v pozadí, rachot cirkulárky ze stavby, útržky rozhovorů lidí, kteří nás rychlým krokem míjejí, klapání jehlových podpatků elegantních dam, monology telefonujících kravatáků s kufříky a módní psi s Louis Vuitton obojky, kteří svými drápky ťukají o dlažbu jedné z nejdražších nákupních ulic na světě.

Zvedám hlavu, co to jde, abych dohlédla na vrchol desetipatrové vlajkové lodi klenotnického gigantu. Nad námi se třepotají dvě obrovské americké vlajky. Z pohodlí evropského domova se tento nadrozměrný textilní patriotismus přirozeně jeví jako plytký nacionalismus hodný pohrdání. Když tam ale tak stojím a hledím vzhůru, napadá mě, jak jsem se já, Saška z malého středoslovenského Martina, ocitla právě tady, uprostřed anglosaského světa.

Zhluboka se nadechneme a opatrně vstupujeme do masivních dveří a doufáme, že uvnitř najdeme i něco v naší cenové

relaci. Vevnitř je to jako v úlu. Nablýskaném a vyleštěném úlu. Než se stihnu vůbec rozhlédnout, přistoupí k nám respekt vzbuzující mohutný zřízenec v obleku, s takovým tím do pružinky zatočeným kablíkem, který mu vyčnívá z límce košile a ztrácí se zasunutý v uchu. Profesionálním tónem se zajímá, který druh cingrlátek jsme si přišli prohlédnout, a následně nás promptně nasměruje do výtahu – sekce svatebních kovů je v patře. Stěny výtahu vypadají, jako by po nich stékalo zlato. Cokoli tu používají na leštění povrchů, chci to domů! Opona výtahových dveří se s cinknutím otevře. Svatební patro. „To bude na dlouho,“ konstatuje věčně můj budoucí muž.

Po celém patře jsou rozmístěny ostrůvky prosklených vitrín a pultů. Nevím, kam dřív koukat. Všechno se tady leskne, blyští a zrcadlí. Z cenovky prstýnku s diamantem, který měl podle mého letmého úsudku velikost tak akorát, je zřejmé, že jsme v sekci pro šejky, oligarchy a ropné magnáty. Hledáme o něco *mejstrýmovější* vitrítku. Obcházíme mahagonové pulty plné sametových polštářků a krabiček s hebkými výstelkami, ve kterých odpočívají statisícové kamínky čekající na svou princeznu. Jedna z prodávajících dam nás očním kontaktem přivábí ke svému ostrůvku a nabídne nám místa v křesílkách. Představuje se nám jako Amanda (čti *Eménda*) a po gratulaci k zasnubám a zdvořilostní konverzaci (kterou za svoji pracovní dobu jistě absolvuje minimálně padesátkrát) o tom, jak krásný pár jsme a jaká nepochybně úžasná naše svatba bude, plynule přechází ke komerční části návštěvy.

Na webu jsme si dopředu vybrali, co asi hledáme. Věděla jsem, že chci jednoduchou, hladkou obroučku, aby vynikl kamínek na mém zasnubním prstýnku. Nic okázalého, hezkou klasiku. Amanda s úsměvem přikývne a ignorujíc mou střízlivou volbu přede mě na hebkém podnosu předkládá obroučku *o ničem*, vedle ní celkem pěkný prsten se třemi kamínky a do třetice nádherný prstýnek z bílého zlata, vykládaný po celém obvodu diamantíky, který se pod klenotnickým

osvětlením leskne asi tisíci malými ploškami. Nabádá mě k vyzkoušení. Hladká obroučka najednou vedle lesku férově vydolovaných diamantů vypadá jako chudá příbuzná. Tříkamínkový prsten je pěkný, ale necítím k němu žádnou náklonnost. Zato ten třetí... Sedím s nataženou rukou a svítím si do očí odrazu křišťálové formy uhlíku.

Amanda na sametový podnos přihodí ještě dva jiné prstýnky, které mají očividně tomu plně diamantovému hrát křoví, protože ani jeden z nich mě neoslovil. Asistentka drahých kovů se chvíli prohrabává útroby mahagonového stolu a vyndává několik dalších čalouněných podnosů s více či méně hladkými prstýnky. Mám se držet svého původního záměru a vybrat si prsten bez kamínků (tedy signifikantně levnější), abychom měli s mým mužem stejné obroučky? Znovu si nasazuji ten plně diamantový. Když on je tak krásný! Amanda vycítí moji rozhodovací paralýzu a přesně mířeným argumentem mi připomene, že se na ten prsten budu dívat celý svůj život a to, co se teď jeví jako velká investice, se při rozpočítání na jednotlivé roky, měsíce, dny a hodiny stává vlastně výhodnou koupí. Je pravda, že v tom případě minutová sazba prstýnku není nijak závratná. Vrhám na Michala bezradný pohled a čekám na pragmatickou radu na téma účinnosti prodejních taktik, zbytečnosti emocí v rozhodovacím procesu či zachování názorové konzistence. Místo toho dojatě řekne: „Je krásný, vezmi si ho.“ Začíná mi pomalu docházet, že Amanda už od začátku věděla, jak to dopadne. S hladkou obroučkou odtud neodejdu.

Přichází na řadu můj muž. Ten jde na jistotu po platinovém kroužku. Amanda mu na měkkém tácku předkládá několik variant, s různě zaoblenými hranami a v různých tloušťkách. Rozhodovací proces, na rozdíl ode mě, založil na praktičnosti a za pár minut má vybráno. Na oslavu výjimečného okamžiku dostáváme šampaňské, Amandinu gratulaci a míříme k pokladně.

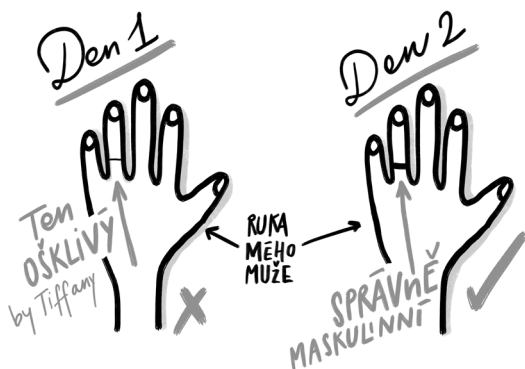
V mém jinak marnivém muži, který nemá v povaze jakékoli upírání si potěšení na úkor úspor, se náhle ozve neznámé nutkání ušetřit. Přehodnocuje svou volbu a požádá Amandu o tenčí verzi prstýnku. Dožaduji se vysvětlení, protože aktuálně zkoušený prsten mi vzhledem k proporcí jeho ruky připadá příliš tenký. „Nechci za sebe tolik utrácet,“ vypadne z něj. „A preto jme šli k Tiffanymu?“ zvedám obočí. „Platina je těžký kov, s tloušťkou prstenu násobně naskakuje i cena,“ poučí mě v oblasti klenotnické cenotvorby. „Už jsem se rozhodl, беру tenhle,“ prohlásí definitivně a podává Amandě tenčí z obrouček. Zaplatíme a rozzářený z úspěšného nákupu vyrazíme vstříc dalšímu itineráři.

Večer po celodenním nadšeném putování Manhattanem, ohlušení duněním metra, troubením aut a hlasy osmi milionů Newyorčanů, s bolavýma nohama a orvanými rameny od všech lidí, kteří do nás za celý den vrazili, konečně dorazíme na hotel. Dáme si unavenou večeři, voňavou lázeň a zachumlání v měkkých hotelových župáncích hibernujeme na obrovské posteli. S námahou si přitáhnou z plyšového divanu tyrkysovou taštičku. Rozvazují mašličku a vytahují katalog, certifikáty pravosti, účtenku a dvě černé sametové krabičky. Otevírám je, vyndávám prstýnky a nasazují si je na různé prsty. Obdivuji, jak se lesknou, vracím je do krabiček, znovu je vytahují, znovu si je zkouším a touto hrou se na pár minut zaměstnám.

„Ukaž mi ten tvůj. A taky ten ošklivý,“ ozve se najednou můj muž a natáhne se po prstýncích. „Čo?“ vyrazím ze seba, „ty ten svoj považuješ za škaredý?“ Obočí mám od překvapení až na temeni. „Měl jsem si vzít ten tlustší,“ řekne Michal smutným hlasem, „tenhle je příliš tenký, nepůsobí maskulinně.“ Zklamaně si prohlíží ruku s prstýnkem od Tiffanyho. Představila jsem si, jak by asi vypadala Audrey Hepburn, kdyby takhle ohrnovala nosík nad produkty známého klenotníka. To by teprve byla kultovní scéna! „Chceš ho íst vymeniť, alebo

sa naň budeš po zvyšok života takto zhnusene dívat?“ zajímá mě další osud symbolu naší lásky. Můj muž chvíli hledá úhel, ze kterého by vypadal líp. Když k tomu ani po dlouhých dvou minutách nedochází, podaří se mi ho přesvědčit k výměně. Prstýnku, ne snoubenky.

Hned druhý den ráno znovu vstupujeme do království vyleštěných vitrín. Jsme připraveni argumentačně sáhodlouze vysvětlovat změnu názoru. Proslov jsme si cestou několikrát nacvičili, neboť je nám jasné, že to vypadá jako scéna z *Dannyho parťáků*. Koupili jsme si prsten, vyměnili ho za *fejk* a teď ho chceme nenápadně vrátit. Přehnaně okázale zdravíme *sek-jurity* zřízence, aby bylo jasné, že nemáme co skrývat. Zdravíme se s Amandou a nadechujeme se k obhajobě. Zapomněli jsme ale, že v *ju es ej* se zákaznické vrtochy kvůli všudypřítomné hrozbě soudního sporu či střelbě do davu řeší promptně a bez výhrad. A také na fakt, že mají ještě v systému číslo včera *svajpnuté* kreditky. Amanda odkládá včerejší prsten do mahagonového šuplíku, stornuje starou účtenku, vystavuje novou a podává nám dnešní sametovou krabičku s blýskavou maskulinní obroučkou. Michal obdržel svých devět gramů platiny a oba spokojeně odcházíme.

Bahno a vlnitý plech

Takže máme oznámení, máme prstýnky. Největší obavy jsem ale měla ze šatů. Děsila jsem se, že jejich výběrem strávím celé měsíce. Mým běžným outfitem jsou džíny, tričko a bílé tenisky, takže svatební šaty představovaly moji životní příležitost převléci se za princeznu, a přitom nepůsobit infantilně. Hned při prvním skrolování Pinterestem jsem narazila na éterický model z jarní kolekce Very Wang – nadýchaný obláček cukrové vaty našitý na korzet! Devadesát dva metrů a osm kilo tylu. Po stranách korzetu kovové výztuhy, které drží jeho dokonalý tvar. Jakou újmu dokáže takový křivkám lichotící korzetík napáchat, o tom až později... Michal si vybral frak. Otázku outfitu jsme tedy celkově vyřešili bezbolestně rychle.

Naopak jako poměrně palčivý problém se začal jevit výběr lokace. Pavilon Grébovka byl pro nás od samého začátku jednoznačnou volbou. Romantický lovecký zámeček v anglickém stylu v horní části parku Havlíčkovy sady. Na kopci, s krásným výhledem na město, obklopený zelení a klidem pražských Vinohrad a jen pár minut od centra. Bydlíme odtud jen kousek a máme to tam rádi. Jenže teď, na jaře roku 2013, je park v rekonstrukci. A nemyslím tím, že opravují nějaký vydrolený chodníček! Všude jsou ploty z vlnitých plechů, rozorané trávníky, pruhované pásy hlásající „zákaz vstupu“ a hlavně, vzhledem k neskutečně odpornému, studenému a deštivému jaru, také bahno do půli lýtek. Stojíme tam s mým budoucím mužem, tísníme se pod jedním deštníkem, což by mohlo být romantické, kdyby mi nepršelo do kabelky. Dívám se na tu hnědou rozbahněnou apokalypsu a při představě, že toto by měly být kulisy našeho velkého dne, mi do očí vyhrknou další kapky. Michal je jako obvykle protivně optimistický a ujišťuje mě, že máme do svatby ještě měsíc a do té doby se určitě dokončí to, co se za předchozí tři měsíce nestihlo.